

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Ndc/12/2018
Identifikačné číslo spisu:	4115215599
Dátum vydania rozhodnutia:	08.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4115215599.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, proti žalovanej Z. E. bývajúcej v H., o zaplatenie 2 402,45 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 9 C 276/2015 a na Krajskom súde v Nitre pod sp.zn. 25 NcC 8/2018, o návrhu na prikázanie sporu inému súdu, takto

rozhodol:

Návrhu žalovanej na prikázanie sporu vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp.zn. 25 NcC 8/2018 Krajskému súdu v Trnave **n e v y h o v u j e**.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) listom z 20. septembra 2018 predložil spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“) o návrhu žalovanej z 28. februára 2017 na prikázanie sporu Krajskému súdu v Trnave z dôvodu vhodnosti. Návrh odôvodnila tým, že nemá dôveru ku Krajskému súdu v Nitre, nakoľko tento súd porušuje zákon a Ústavu Slovenskej republiky, v dôsledku čoho dochádza k mareniu spravodlivého rozhodnutia vo veci. Uviedla, že má vedomosť, že niektorí sudcovia negujú listinné dôkazy aj právoplatné a vykonateľné rozhodnutia tohto súdu. Krajský súd taktiež podľa jej názoru účelovo neguje relevantné listinné dokumenty a objektívne skutočnosti, účelovo potvrdzuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané v rozpore so zákonom. Žiadala, aby vec bola prikázaná Krajskému súdu v Trnave z dôvodu vhodnosti, nakoľko daný súd uskutoční spoľahlivejšie a dôkladnejšie prejednanie sporu.

2. Žalobkyňa sa k návrhu na prikázanie sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti nevyjadrila.

3. Konanie začalo pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré

nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

4. Najvyšší súd v zmysle § 39 ods. 3 CSP preskúmal vec a dospel k záveru, že návrh žalovanej na prikázanie sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti nie je dôvodný.

5. Podľa § 39 ods. 2 CSP na návrh ktorejkoľvek zo strán možno spor prikázať inému súdu tej istej inštalácie aj z dôvodu vhodnosti.

6. Predpokladom prikázania sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti je existencia okolností, umožňujúcich hospodárnejšie a rýchlejšie prejednanie sporu iným súdom, než tým, ktorého príslušnosť na prejednanie a rozhodnutie bola určená na základe zákonných kritérií príslušnosti, existujúcich tu v čase začatia konania a zakladajúcich príslušnosť až do skončenia konania (takže tu v skutočnosti ide aj o prielom zásady „perpetuatio fori“, čiže trvania príslušnosti, zakotvenej v ustanovení § 36 ods. 2 veta za bodkočiarkou CSP). Prejednávanie a rozhodovanie sporov súdmi, ktoré sú na ich prejednanie vecne i miestne príslušnými, je teda zákonom výslovne ustanoveným pravidlom a prípadné prikázanie (delegácia) určitého sporu inému súdu len výnimkou z takéhoto pravidla, ku ktorej uplatňovaniu treba pristupovať reštriktívne (aby bola zachovaná podstata, že tu ide o výnimku a aby sa teda sama výnimka nestala pravidlom). Ak by totiž na to povolaný súd prikázal spor inému súdu podľa § 39 ods. 2 CSP, hoci by tu pre takéto rozhodnutie neboli podmienky, porušil by tým aj ústavne zaručené zásady, podľa ktorých 1/ nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a 2/ príslušnosť súdu ustanoví zákon (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov). Práve so zreteľom ku charakteru delegácie (ako výnimky z pravidla, že spor prejednáva a rozhoduje súd, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonom stanovených kritérií) musí mať potom aj dôvod delegácie vždy výnimočný charakter.

7. Dôvodmi vhodnosti pre prikázanie sporu inému súdu môžu byť len také okolnosti, ktoré umožnia hospodárnejšie, rýchlejšie alebo po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie prejednanie sporu iným ako príslušným súdom. Úvaha o vhodnosti delegácie preto zahŕňa posúdenie predmetu konania i pomerov strán sporu, pričom na pomery strany sporu, ktorá delegáciu navrhuje, možno prihliadnuť, len ak ich zohľadnenie nebude mať negatívny dopad na druhú stranu sporu. Rozhodne nie zanedbateľný význam pri posudzovaní existencie dôvodov pre delegáciu potom samozrejme má i stanovisko ostatných strán sporu.

8. Najvyšší súd po preskúmaní veci predloženej mu na rozhodnutie dospel k záveru, že v tomto spore nie je daná žiadna taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že ktorýkoľvek iný krajský súd (než Krajský súd v Nitre ako súd odvolací) spor prejedná hospodárnejšie, rýchlejšie, prípadne po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie. Okolnosťou odôvodňujúcou prikázanie sporu z dôvodu vhodnosti bez ďalšieho nie je (nemôže byť) domnienka strany, že jej súd nie je priaznivo naklonený a že strana nemá dôveru v daný súd. Rovnako nemožno za takéto okolnosti považovať ani nespokojnosť strany s rozhodovaním súdu, či postupom sudcu. Žalovanou uplatnené tvrdenia, týkajúce sa nespokojnosti s postupom súdu by mohli byť relevantnými len v prípade, ak by išlo o opravný, či mimoriadny opravný prostriedok. Hospodárnosť konania a jeho rýchlosť, ktorá sa má v prípade nevyhnutnosti zabezpečiť prikázaním sporu inému súdu, však vo svojej podstate (ako jeden zo základných princípov civilného sporu zakotvený v čl. 17 CSP) nespočíva v len domnejšom nespravodlivosti (hoc aj sa strane javí príslušná domnienka opodstatnenou).

9. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nemožno predpokladať, že miestne nepríslušný súd zabezpečí hospodárnejšie, rýchlejšie a po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie prejednanie sporu. V danom prípade nie sú splnené podmienky pre prikázanie sporu inému súdu z dôvodu vhodnosti v zmysle § 39 ods. 2 CSP, a preto návrhu nevyhovel.

10. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.